

Nem gyötörlek.

Nem gyötörlek én multammal,
Lesújtó az végtelen!
Szemed fénye nekem hajnal —
Beragyogja életem...

Nem eszmélhet lelkem másra,
Ha melletted lehetek —
Csakhogy karod felém tárva
Tiszta, forró szeretet.

Ha én azt mind megtartanám
Emlékemben, ami bánt:
Életemnek minden napján
Fekete voln' a világ;

Minden remény, minden vágyam
Oda lett egy perc alatt,
Aki küzdék mindig bátran,
Pilláimon köny fakadt.

Oh, ha az a sötét óra
Szemem előtt lebegne,
Midőn várva halálomra
Tekinték az egekre,

És a nagy ég menydörögte:
Fuss, viseld a keresztet!...
Hogyan élnék összetörve?
Haj, de a szív felejtett.

Balogh Zoltán.

A fürdők Vénusa.

— Elbeszélés. —

Irta:

Radó Béla.

IV.

— Hátha az ananászt krumplinak hívja is, bánom én, bo-
szankodék egy másik az ilyen hangos nyilatkozatokon.

— Én nem gondolom, hogy önhez szóltam volna.

— A füleim legalább azt mondják.

— Akkor menjen ki a zborói hegyre és ott kiáltsa el
magát.

— Ön füleire különös súlyt fektet. Valóban azok önnek
jellemző tulajdonát képezik. Különböznél elég a beszédből, —
folytatá a Bellonát éltető kis emberke hangosan és mérgesen,
vissza akarva ijeszteni ellenfelét a polemizálástól.

— Ugy látom, hogy önnek is megvan még mindkét füle;
azonban valamelyiket könnyen elvesztheti.

— Ah, ön hentes vagy mészáros? No, én nem annyira a
nyúzást szeretem, vasgombócczal szoktam betömni a fecsegő
száját.

— Amint önnek tetszik, akár holnap. Jó étvágygyal fog
ebédelni, ha torkán nem akad a gombóc.

És kész a szép asszony miatt a párbaj. Másnap mindaket-
tő a levegőbe lő és az emberek beszélnek, a férfiak elismerés-
sel szólnak róla, a nők szörnyűködnek, hogy két férfi egy nőért
oly könnyen kockára teszi életét. A szép Lengeiné hiúságá-
nak pedig jól esik hallani, hogy verekesznek érte az emberek.

A férfiak mind kalaplevéve üdvözlők a bájos érkezőt s
szólna mindegyik valamit, ha a többiek jelenléte nem tartaná
némán és nem volna a szép asszonynak egy mindennapos ud-
varlója, aki a többiek hivatlan képviselőjeül tolja fel magát.

Valóban Csendes ur a delnő mellé siet s azt a néhány
lépést a hölgy lakáig együtt teszi meg vele s szépen kötözött
bokrával kedveskedik neki.

— Ni a szemtelen, hogy tolakodik, — zugolódnak
többen.

— Ezt nem tűrjük, majd megmutatjuk neki.

— Megmutatjuk neki, lőn többek határozata s a szép
asszony bizonyos lehet, hogy a napokban többen fognak látoga-
tásért esedezni nála.

Lajos, az orvos, úgy látszik szokatlan és új vendég lehe-
tett, mert ő nem sorakozott a bámuló sereg közé.

Gondtalanul sétál a lakházak mellett le és fel, s amint
visszafordul, találkozik a hölgygyel s tolakodó kíséreléssel.

Fürdői szokás szerint, némelyiknek szokás — másnak nem
szokás, mindenesetre oly szabadalom, melylyel ügyesen élni
— a fiatal ember udvariánosan köszön, a hölgy barátságosan
fogadja. Mindkettőjüknek olyan jól esett e köszönés.